

אצילות מחייבת כמה שנוגע ל-
 וטקסים ונימוסים. אך כשהמדובר הוא
 בנשים, בתקופה שאין מחלקים בה תארי
 אצולה, הרי התפקיד הוא המחייב לגבי
 הופעה אלגנטית. אך בין הנשים: נזושות
 בישראל תפקידים ייצוגיים וציבוריים, ניתן
 למצוא רק בודדות המתלבשות בהתאם לצו
 המעמד והתפקיד.

במושבה הדיפלומטית בישראל, המאוכלסת
 יותר מכל חברה ישראלית אחרת בנשים
 אלגנטיות, הצליחה אנה קסטלס, אשת ה-
 שגריר הארגנטיני, לתפוס תוך שנת שהותה
 בארץ, את המקום הראשון. אנה היפהפיה,
 המתגוררת בחוילת'שרד מפוארת, המרוהטת
 בסגנון לואי ה-16 ומקושטת בגיבלנים עתי-
 קים, לא הביאה עמה אלף חלק קטן מה-
 מלחחה שעמדה לרשותה בארץ מולדתה.

"יש לי שמלות ארוכות בארגנטינה", היא
 מספרת, "אבל יעצו לי שלא לקחת אותן
 לכאן". בתוקף תפקידה כאשת-השגריר חיי-
 בת אנה להשתתף בכופות במסיבות דיפלומ-
 טיות ובאירועים ממלכתיים. היא עצמה
 עורכת קבלות פנים בשגרירות, ומלבד זאת
 היא יוצאת תכופות למופע-בידור. יומיים
 בשבוע היא משחקת בגולף בקיסריה ו-
 פעמיים בשבוע היא משתתפת בשיעורי יוגה.
 אולם לדעתה "אשה אלגנטית אינה רק זו
 הלבושה בצורה הדורה במסיבת קוקטייל.
 להיות אלגנטית פירושו להיות לבושה ו-
 עשויה כיאות מהרענון בו את קמה עד לרגע
 בו את שוכבת לישון. ויותר משזה עניין
 של כסף זה ענין של טעם".

היא הספיקה כבר להתרשם חיובית מתל-
 בושתן של נשי ישראל. "בשיס-לב למזג
 האויר הקשה אצלכם ובעובדה שהרבה נשים
 עובדות, הרי רבות הן אלגנטיות. כשאני
 רואה נשים ישראליות ואני יודעת שהן
 אחרי יום עבודה, אני נהנית לראות כמה
 יפה הן לבושות".

מלחחיה של אנה מורכבת עתה מדברים
 שרכשה לעצמה כבתי-האופנה ובחנויות ה-
 מפוארות של אירופה ומוצרים שתפרה
 לעצמה בארץ. כך למשל, בביקורה האחרון
 בפאריס, מצאחן בעיניה מעיל משל איב
 סן-לורן. מאחר שלא היה לה פנאי להמתין
 עד לתפירתו, רכשה אנה שם את הבד
 והכפתורים, מסרה את הדגם לתפירה ל-
 אופנאית הישראלית לולה בר. "אני בטוחה
 שאף אחד לא ירגיש בהבדל".

ברשותה של אנה, המעדיפה ללבוש,
 כשאינה בתפקיד ייצוגי, חצאית וסודר,
 שלוש פרוות; מינק, ברייטשואנץ ונוטריה;
 אולם היא לובשת אותם לעיתים רחוקות.
 "איני רוצה באלגנטיות של כוכבת קולנוע",

חליפת ייצוג אורה נמיר, רעיית ראש-עיריית תל-אביב, לבושה בחליפת-
 ייצוג לבנה, לוחצת את ידה של מריס ברק, מראשונות
 דגניה, כאשר ברקע ניבטים רחל ינאית, ברצבי, וקדיש לוז, יושב-ראש של הכנסת.

ילידת חדרה, שאחרי שירתה בצה"ל ב-
 מלחמת העצמאות למדה יוגית ורומית ב-
 אוניברסיטה בארצות-הברית — ליצור ל-
 עצמה סגנון לבוש מיוחד שהמאפיין אותו
 הוא צניעותו וצניונו הישראלי.

"תמיד אהבתי להתלבש", מודה אורה.
 "אולם מאז נישאתי לנמיר ועברתי לתל-
 אביב, נזהרתי להקפיד על לבושי והשתדלתי
 להיראות צנועה. עד היום אינני לובשת
 דברים אקסטרואגאנדים. תמיד היה לי טעם
 פשוט ועתה הוא פשוט עוד יותר. אני
 מעדיפה בתלבושתי קיום פשוטים ומשום כך
 הם יכולים לשמש אותי במאורעות שונים
 מבלי שאהיה לבושה פחות או יותר מדי".

אורה משתמשת לתלבושותיה בעיקר ב-
 אריגים ישראליים. את בגדי הייצוג שלה היא
 תופרת בעורת האופנאית פיני לייטרסדורף,
 שבדגמיה מצאה את הקו הישראלי ולא

חליפת ייצוג

היא אימרת, "ואין שום אשה בעולם שאני
 מחקה את סגנון הלבוש שלה. אני רוצה
 להיות אלגנטית בסגנון של אנה קסטלס".

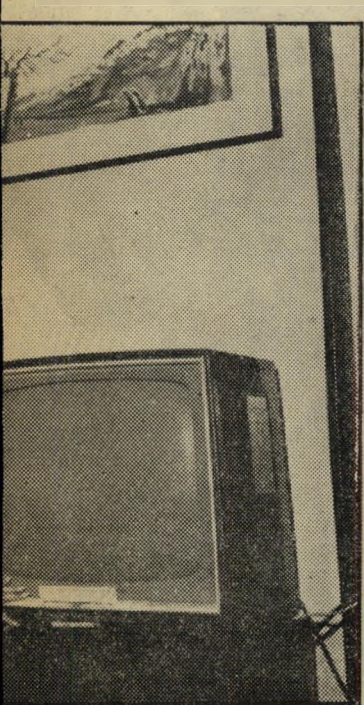
פרוות מדבר מן-משכית

ל אורה נמיר, אשתו בת ה-34 של
 ראש-עיר תל-אביב, יש מעמסה ייצוג-
 גית כבדה לא פחות מאשר של אשת-שגריר,
 אך לעומת זאת אפשרויותיה מוגבלות יו-
 תר. לרעיית ראש-העיר, המקבל רק משכורת
 אחת של חבר-כנסת, אין תקציב מיוחד ל-
 הלבשה. כדי שתוכל לרכוש לעצמה תלבושות
 הולמות לשפע האירועים והמסיבות בהן
 היא מופיעה, עובדת אורה כקצרנית וככת-
 בנית, נוטלת גם עבודות לביתה.
 במסגרת משכורתה זו הצליחה אורה —

אשת ראש-העיר אורה נמיר, לב
 של מסיק הסר
 הישראלי אלדוראדו. מאחוריה נראה בעלה, מרדכי נמיר

מאת א ו

חליפת בית ליד מ
 רישא, בעלת הטעם האלגנטי המע

שמלת מוסלין—קארדן, לבנה עם נקודות
 שחורות, היא שמלת הערב ה-
 יקרה של רישא, שתקציבה החודשי לביגוד: 250 ל"י.

אשת הקבלן רישא שפירא, הנחשבת לדמות הנשית האלגנטית של חיפה,
 נואית בתמונה שצולמה בדירתה, כשהיא לבושה במעיל דמוי
 עור-תינון. המעיל, לפי דגם שפורסם בעתון האופנה אל, יוצר בארץ על-ידי יצרן חיפאי.